

DE MILJOENSTE

Rodaan Al Galidi

Uitgeverij Van Kemenade

Rodaan Al Galidi

De miljoenste

Uitgeverij Van Kemenade 2026

ISBN 978-90-71376-81-8

NUR 284 Jeugd 12+

NUR 334 Fantasy

© 2026 Rodaan Al Galidi

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

Proloog

21 december

Secondelang verlichtten bliksemschichten de slaapkamer. Conrad schrok wakker door de donderslag. Hij wilde de deken van zich afslaan, maar het lukte niet.

Droom ik?

Met moeite opende hij zijn ogen en probeerde onder de deken te kijken. Waren zijn armen zo kort dat hij de deken niet van zich af kon slaan?

Mijn armen! Waar zijn mijn armen gebleven?

Angstig wurmde hij zich onder de dekens vandaan. Hij schrok. Wat waren zijn handen klein.

De deken gleed van het bed. Hij reikte naar de lichtknop. Als het licht aan was, zou deze nachtmerrie vanzelf overgaan. Hij wurmde zichzelf ernaartoe en drukte random met zijn vingertjes op de knop, net zo lang tot het licht aan floepte.

Conrad kon zijn ogen niet geloven. Als een worm gleed hij van het bed af en ging ernaast staan. Zijn voetjes deden pijn. Hij zakte bijna door zijn benen. Hij wilde lopen, maar de stappen waren zo klein dat hij alleen als een pinguïn vooruit kon waggelen.

Voor de spiegel schrok hij zich rot.

geniaal / normaal

*Mijn moeder zei tegen mij: "Als jij soldaat wordt, word je generaal. Als je een monnik wordt, ben je straks de paus." Maar ik ging schilderen en werd Picasso.
- Pablo Picasso*

Gelukkig kiest niemand zijn eigen ouders. Anders zou iedereen zich schamen voor die keuze. En dat was nou precies het geval bij Conrad.

Zijn ouders waren ervan overtuigd dat hij geniaal was, maar dat hij zijn best deed om normaal te zijn. Conrad op zijn beurt had het gevoel dat zijn ouders hem behandelden als een volleybal: de een duwde hem zacht naar boven en dan sprong de ander op en smashte hem over het net.

Op een dag zag hij een film. Een van de scènes deed hem denken aan hoe zijn ouders met hem omgingen.

In die scène moesten vier mannen een grote koelkast naar de tiende verdieping van een gebouw sjouwen. Omdat de lift het niet deed, namen ze de trap. Op de negende verdieping waren de mannen uitgeput. Terwijl ze even uitpufften, keek een van hen door het raam, draaide zich naar de drie anderen die hijgend tegen de koelkast geleund stonden en zei: 'Jongens, ik heb goed nieuws en slecht nieuws. Wat eerst?'

‘Wat een vraag. Het goede nieuws natuurlijk!’

‘We hoeven nog maar één verdiepinkje.’

‘Yes!’, juichten de drie mannen in koor. ‘En het slechte?’

‘We zijn in het verkeerde gebouw. Ik zag net dat de koelkast eigenlijk in het gebouw hiernaast moet zijn.’

Wat de man deed met de andere drie is precies wat de ouders van Conrad met hem deden. De blijheid en meteen de teleurstelling herkende hij.

Daarom en om nog veel meer redenen hadden zijn ouders de hoogste notering in de lijst van wat Conrad irritant vond. Wat stond daar nog meer op:

Iets af moeten maken, terwijl het vreselijk saai is.

Op de fietstrappers staan om vaart te maken en de ketting vliegt eraf.

Je kamer opruimen, omdat iemand anders last heeft van de kleren op de grond.

Gezeik over te lang op je telefoon zitten (terwijl degenen die zeiken er zelf niet zonder kunnen).

Een lege batterij.

Huiswerk.

Schermtijd.

Jazeker, schermtijd.

Dat hadden zijn ouders ingesteld toen ze zich zorgen begonnen te maken over zijn telefoongebruik. Tijdens de ‘uuuuren op het internet’ zo zeiden ze, ‘lijk je weg van de wereld. Alsof je in de telefoon verdwaalt...!’ Zijn ouders gaven dat een rare naam: verslaving. Dikke onzin! Niet alleen hij, maar ook zijn ouders keken veel naar het scherm. Zelf raadpleegden ze zelfs zelf het internet voor termen als ‘hoeveel schermtijd’ en ‘problematisch internetgebruik’.

Conrad zocht ook naar een oplossing voor zeurende ouders over internetgebruik, maar die diende zich vanzelf aan: zijn ouders gingen een jaar lang met hun zeilboot op wereldreis. Hun ultieme wens.

Conrad stelde zich voor dat hij op zo'n reis misschien vriendschap zou sluiten met twee walvissen, die sowieso geen Ziboo-account of Snapchat zouden hebben. Duizenden kilometers water en nergens een bord met 'snackbar'. En vooral: met zijn ouders 365 dagen op 80 vierkante meter...! Nee, hij wilde niet op wereldreis. Hij bleef liever bij zijn blinde oma Elisabeth, die hij Omalies noemde, in het oude grote huis aan de rand van het bos.

Daar logeerde hij vroeger vaak. Niet omdat het zo leuk bij haar was, maar om zo ver mogelijk weg van zijn ouders te zijn. Zijn oma liet hem met rust. Het enige wat hij moest doen was precies op tijd komen eten en de borden naar de keuken brengen. Het enige dat hij niet mocht, was naar de zolder gaan.

'Waarom eigenlijk niet?', vroeg hij eens.

'Gewoon. Je mag overal heen. Het bos in, naar de bunkers, naar alle kamers in het huis, maar niet naar de zolder.' Dat maakte Conrad nieuwsgierig: wat was er op de zolder? Alsof ze zijn gedachten kon lezen, voegde ze eraan toe: 'En je mag nooit vragen waarom het niet mag.'

Hield Omalies een gevaarlijk geheim verborgen?

de drie problemen

*Je bereikt niets met intelligentie,
weinig met geest, alles met karakter.*

- Nicolas de Chamfort

Conrad was natuurlijk een van de laatste kinderen in de klas van de basisschool die een mobiele telefoon kreeg. Al was het de oude telefoon van zijn vader, hij was er blij mee. Eindelijk! Binnen drie maanden was hij er zo goed mee dat zelfs zijn ouders hem vroegen wat te doen als ze een probleem hadden met hun telefoon.

De vriendschap met zijn beste (en enige) vrienden van de basisschool Leon en Emma, veranderde door de telefoon. Leon had er al veel langer een en sinds dat moment was hij meer bezig met zijn online vrienden dan met Conrad. Emma had alleen een oude Nokia. Zelfs nu ze naar de middelbare school ging.

Als Conrad op school goed oplette, kon hij ervoor zorgen dat hij na de lessen niet nog met huiswerk en school bezig hoefde. Dat hij zich goed kon concentreren en opletten vond hij zelf geen talent. Waarvoor hij wel talent had, interesseerde hem niet. Gitaarspelen was saai, voetbal nog saaier en tekenen al helemaal, maar zijn telefoon opende via het internet een nooit-eindigende, spannende en interessante wereld.

Zijn vader zei altijd dat karakter training nodig heeft, maar volgens Conrad was het net als je huidskleur: je wordt ermee geboren. Het enige waar hij zichzelf in trainde was: hoe om te gaan met de dingen die hem irriteerden.

Nu op de middelbare school had hij vooral last van drie irritante problemen: Liam, Simon en Jim.

Liam was de grootste en de domste (nu al met schoenmaat 44).

Simon was net zo dom, maar anderhalve schoenmaat kleiner.

Jim, het derde probleem, was ietsje slimmer dan Liam en Simon.

Met schoenmaat 38 was hij het kleinste probleem, maar wel degene die de plannen maakte die Liam en Simon uitvoerden.

Misschien was Conrad zo'n drie jaar te klein voor zijn leeftijd, maar dat was voor hem geen probleem. Hij had nooit het gevoel dat hij met een paar centimeters meer lengte ook meer Conrad zou zijn.

Hoewel Jim ongeveer even klein was als Conrad, had hij er wel last van. Hij had het idee dat iedereen hem pijn kon doen en hij had al vanaf de eerste schooldag de pest aan Conrad, omdat die niet met zijn lengte zat.

De eerste weken op de nieuwe school verliepen probleemloos, tot Jim zag dat Conrad een jongen was die problemen het liefst uit de weg ging. Zo iemand had Jim nodig om te kunnen horen bij Liam en Simon, de sterksten van de klas.

Emma fietste eens met haar witte fiets met roze fietsmand langs de school en zag dat Conrad, terwijl die op zijn telefoon keek, door Liam werd pootje-gehaakt en door Simon tegen de muur geduwd, terwijl Jim er lachend bijliep en bedreigend siste voor

ze wegrenden: 'We zullen je gauw te pakken krijgen. Misschien al voor dit weekend.'

Bezorgd liep Emma op Conrad af.

'Hoe meer je op je telefoon zit, hoe makkelijker het voor ze wordt om je te pesten', zei ze tegen hem.

Conrad had juist het idee dat hij zijn telefoon kon gebruiken om zichzelf tegen hen te beschermen. Thuis zat hij die avond drie uur lang aan zijn bureau tot hij klaar was met de app die hij maakte om zichzelf te beschermen. Hij noemde het SOS1.

Hij vermoedde dat hij zijn plan met de app gauw nodig zou hebben. Maar zou het ook werken...?

droom

*De wijde oceaan overstroomt niet
als je er water ingooit en droogt
niet op als je er water uithaalt.
- Chinese wijsheid*

‘Heb je een droom?’, vroeg Emma hem eens, terwijl hij net aan het opzoeken was wat de nieuwste telefoons wel konden en de zijne nog niet. ‘Misschien moet je een droom hebben, iets om waar te maken.’

‘Ik heb al een droom: een nieuwe telefoon. Zonder ervoor te sparen. En die gaat uitkomen, nog voordat mijn ouders op wereldreis gaan op 1 november. Let maar op.’

‘Een droom moet van binnenuit komen. Niet uit een fabriek in China.’

‘Heb jij dat nu zelf bedacht of gelezen in een van die zweverige boekjes van je ouders?’

Omdat Emma maar haar oude Nokia bleef gebruiken en hij bezig was met wachten op zijn nieuwe telefoon, begreep ze hem niet meer.

Vlak voordat zijn ouders op 1 november op hun wereldreis vertrokken, kreeg hij inderdaad een nieuwe telefoon. Echt helemaal nieuw, rechtstreeks van de fabriek. Zodat ze contact konden houden, zei z’n moeder, terwijl zij op hun boot de oceaan overstaken.

Ze hadden hem eerst nog geprobeerd te overtuigen mee te gaan en zeiden dat hij tijdens de zeilreis prachtige filmpjes kon maken, maar Conrad wist na het bekijken van filmpjes van mensen op zee dat die dodelijk saai waren: de zee, de hemel en af en toe een paar sierlijke dolfijntjes die mee zwommen op de boeggolven of een stel irritante meeuwen in de lucht. Nee, hij bleef bij Omalies.

Bij de haven had hij zijn ouders omhelsd. Een paar tranen uit de ooghoeken van zijn moeder, terwijl ze probeerde niet te hard te huilen, van zijn vader een ferme klap op zijn schouder en ze stapten op de boot.

Conrad richtte de camera van zijn telefoon op het punt waarop het touw van de boot nog aan de haven gebonden zat.

‘Nu?’, riep zijn vader naar de havenmeester.

‘Yes!’

De trossen werden losgegooid. De boot vertrok. Conrad filmde de eerste centimeters. De eerste meter. De eerste tien meter.

‘Je moet ook zwaaien’, zei Emma. Hij gaf haar de telefoon en zij filmde hoe hij zwaaide naar zijn ouders op de boot.

Nog voor de boot aan de horizon verdween, had Conrad het filmpje op zijn Ziboo-account gezet. Nieuwsgierig keek hij naar het scherm. Emma keek naar de boot. Ze riep: ‘Daag Lucy, daag Frank! Veel plezier!’ Hoe verder de boot, hoe harder ze riep.

‘Ik dacht het al’, zei Conrad even later en liet de telefoon in zijn broekzak zakken.

‘Wat dacht je al?’, vroeg Emma met schorre stem van het roepen.

‘Reizen op zee is niet echt spannend. In tien minuten maar één like. Van Leon. Ik denk dat hij het filmpje niet eens heeft bekeken’, antwoordde Conrad.

In het huis van Omalies ging hij naar zijn kamer op de eerste verdieping.

‘Je zult wel moe zijn na zo’n lange dag’, zei zijn oma voor ze ging. ‘Rust maar uit. Als je iets nodig hebt: je kent de weg.’

Omalies gebruikte alleen de begane grond. Conrads kamer lag op de eerste verdieping. Het was de kamer die voor hem was klaargemaakt toen hij er op zijn vijfde voor het eerst logeerde. Alles, behalve wat hij op de muren had getekend toen hij er vroeger logeerde, was nieuw, zoals zijn ouders hem hadden beloofd. Ze wilden niet dat hij de kamer van te voren zag, het moest een afscheidsverrassing zijn.

Hij keek naar de nieuwe meubels, het dekbedovertrek, de klerenkast. Even overviel hem het gevoel dat hij terug wilde naar huis. Dat zijn ouders niet op de golven van de oceaan zeilden, maar gewoon in de woonkamer op de bank zaten.

Op het nieuwe bureau zag hij een brief waarin zijn ouders hem een goede tijd wensten. Ernaast stond het belangrijkste: de wifi-code.

Hij typte de acht letters, nummers en tekens in bij de instellingen van zijn telefoon. Kort daarna belde Emma.

‘Hoe is het? Mis je je ouders al? Zal ik even langskomen?’, vroeg ze.

‘Nee joh’, zei Conrad jachtig. ‘Niet nodig. De internetverbinding is hier sneller dan thuis.’

het vrijstaande huis

Niets drukt zo zwaar als een geheim.

- Jean de la Fontaine

Zijn gedachten en ogen sprongen door zijn vinger van het ene filmpje naar het andere, terwijl hij steeds slaperiger werd. Hij bewoog zijn vingers over het scherm tot kwart voor 12. Toen won de slaap.

Hard geklop op de deur.

‘Conrad, opstaan!’, kraakte de oude stem van Omalies. ‘Ik hoorde de wekker vanuit de keuken!’ Conrad opende zijn ogen. ‘Heb je niet goed geslapen? Mis je je ouders?’, vroeg ze, met lichte zorg.

‘Ja, heel erg’, zei Conrad voor hij gaapte met dank aan de smoes die Omalies hem aanbood.

‘Ze missen jou ook’, zei ze. ‘Een jaar is lang, maar de eerste dag is al voorbij. En nu, opstaan!’

Conrad gooide een plens water in zijn gezicht. Zo snel als de internetverbinding hier was, zo koud was het water uit de kraan!

Aan de ontbijttafel ontdekte hij dat hij kon ontbijten en internetten tegelijk en vergat hij dat hij moe was. Als Omalies

hem niet aan de tijd had herinnerd, was hij ook de school vergeten.

Het huis van Omalies had drie verdiepingen met ruime, hoge kamers, een enorme keuken met een koude tegelvloer, die zelfs in hete zomers koel bleef. De tuin stond vol wilde bloemen om een groot grasveld. Grasmaaien was niet nodig, omdat de herten uit het bos het gras en de kruiden die ertussen groeiden bijhielden.

Omalies voelde een sterke band met deze dieren. Als ze kwamen grazen voerde ze hen de groenteresten door de open ramen. Ze waren niet bang en lieten zich soms door haar aanhalen.

Conrads oma woonde al heel lang in het grote vrijstaande huis aan de bosrand. Eerst samen met haar dochter Lucy, de moeder van Conrad en daarna al jaren alleen.

Omalies' grijze haren stonden alle kanten op. Dat ze al jaren blind was, merkte je niet als ze door het huis liep. Ze kende elke deurpost, drempel en elk meubelstuk en wist na al die jaren precies waar alles stond.

Zijn moeder zei altijd dat Omalies een gouden hart had, maar Conrad was niet geïnteresseerd in het materiaal waaruit haar hart bestond, maar wat erin zat. Hoe dan ook, altijd bleef ze een beetje op afstand.

Omalies ging akkoord dat Conrad een jaar bij haar kon wonen, terwijl zijn ouders op wereldreis waren. Onder één voorwaarde. Conrad mocht overal komen, door alle kamers van het grote huis dwalen, de inhoud van elke kast bekijken en alle deuren openen, maar de zolder was verboden terrein.

De ouders van Conrad overtuigden haar dat een internetverbinding noodzakelijk was. Voor Conrad was het handig voor school en het zou helpen om met hen contact te houden.

Nu kon hij een jaar lang bij Omalies zonder zeurende ouders internetten wanneer en hoe lang hij maar wilde!

Liam, Simon en Jim

*Betreed nooit het territorium van
eikels. Ook niet onopgemerkt. Word
nooit een prooi.*

*- Santiago Lopez (ex-gevangene
zwaarbewaakte San Pedro gevangenis)*

Weekend: zesenzestig uren vrijheid! Al zijn klasgenoten propten de spullen in de schooltas en vlogen de school uit, want iedereen wist: het weekend begint met de eerste stap buiten de school.

Conrad bleef even zitten. Zijn weekend zou pas beginnen als hij met zijn plan de bedreigingen van Liam, Simon en Jim tot een goed einde had gebracht.

Hij legde zijn nieuwe mobiel op tafel, wipte er snel en handig de simkaart uit en stak die in zijn oude telefoon. Zijn nieuwe telefoon die hij pas kort voordat zijn ouders op wereldreis gingen had gekregen, wilde hij niet op het spel zetten. Daarom had hij SOS1 op zijn oude telefoon gezet. Die had niet zo'n goede batterij, maar hij hoopte dat die het zou volhouden.

Haastig opende hij de bovenste knoopjes van zijn blouse en hing zijn oude telefoon boven zijn hart, precies waar de lens achter een gat in zijn blouse verstopt zat om erdoorheen te filmen. Hij opende SOS1 en startte de app.

'Alles oké?', vroeg Saskia Coomen, docent geschiedenis.

‘Nu wel’, zei hij. Hij pakte zijn spullen bij elkaar en liep richting het fietsenhok. Nu maar hopen dat de batterij het lang genoeg uithield.

Al na een paar honderd meter fietsen zag Conrad Liam, Simon en Jim staan wachten voor de stoplichten. Hun fietsen tegen het hek langs het spoor.

Verder was er niemand te zien op straat, omdat het volgens Buienradar zo dadelijk flink zou gaan regenen. De eerste druppels vielen al. Conrad hield zijn tempo in om zijn jas open te ritsen.

Hij moest de drie jongens bozer maken om zijn plan te doen slagen. En dat moest dichtbij genoeg, zodat de camera en de microfoon van zijn oude telefoon alles goed konden opvangen en SOS1 het dan live met de exacte locatie naar de politie zou streamen.

Het begon te plenzen. De drie jongens waren verbaasd dat Conrad zich niet omdraaide en snel wegfietste, maar juist op hen af kwam. Hij reed zo stoer mogelijk op hen af en stopte vlak voor hen, maar liet zijn hoofd zakken, toen hij in de ogen van Liam keek en zette een stap naar achter.

Meteen grepen de jongens hun kans.

‘Stop daar, muis’, riep Liam.

‘Gooi je fiets op de stoep’, bastte Simon. Ze moesten nog even boos blijven voor de batterij leeg was. Daarom greep hij het stuur van zijn fiets nog steviger vast.

‘Gooi. Die fiets. Neer’, riep Liam. Conrad bleef staan. ‘Smijt jij die fiets van hem weg’, zei Liam tegen Simon.

‘Ja!’, riep Jim en duwde Simon naar voren. Simon wilde de fiets uit Conrads handen grissen, maar die bleef het stuur stevig vasthouden. Simon rukte de fiets los en hield hem boven zijn

hoofd. Daarna smeed hij hem lachend naast hem neer.
'Wat een roestig pukkelfietsje. We zoeken er nog een om in de gracht te gooien.'

Liam en Jim begonnen hard lachend tegen de fiets van Conrad te trappen. Op dat moment voelde Conrad een trilling op zijn borst. De batterij van zijn telefoon had het opgegeven. Gespannen keek hij om zich heen.
De straten waren nat en leeg.

'Stop', klonk ineens een stem. Twee agenten kwamen aangelopen.
'Wat gebeurt er hier?', vroeg een van hen aan Conrad, maar die zei niets.
'Meneer, we hebben niets gedaan', sputterde Liam.
'Wij hebben alles gezien en gehoord', zei de agent. 'Ga daar staan, dan noteren we jullie naam en adres!'

Conrad fietste naar het huis van zijn oma en haalde opgelucht adem. Dat was op het nippertje. Zou SOS2 nodig zijn of zullen de drie problemen hem vanaf nu met rust laten?

de blauwe ster van Ziboo

*Als de weg naar je droom
een nachtmerrie is, denk na.*

*Misschien is er iets mis
met de droom zelf.*

- Franz A. Pichler

Na het weekend liep Conrad bij school aangekomen Liam, Simon en Jim nergens tegen het lijf. Zelfs in het klaslokaal leken ze hem te ontlopen.

Was dat nog steeds het effect van SOS1? Al snel kwam hij erachter dat dat niet het enige was.

In het klaslokaal werd er gesmiespeld. Alle leerlingen hadden hun telefoon paraat en er werd druk gefluisterd over het nieuwtje: de blauwe ster van Ziboo.

Ziboo had aangekondigd dat elk Ziboo-account met 1 miljoen volgers vanaf nu een blauwe ster achter zijn naam zou krijgen. De eersten die dat haalden, zouden mooie prijzen winnen en kans maken om het hoofdpersonage te worden van een nieuwe Ziboo-game.

Terwijl Conrad zoals altijd in een hoek van de aula zat, zaten zijn drie problemen een tafeltje verderop en praatten expres hard. 'Die muis heeft ook een Ziboo-account', zei Jim tegen Liam, die

op dat moment de meeste volgers van de school had. Zijn account met vooral filmpjes van fietsen in de gracht gooien had inmiddels de grens van 10.000 volgers overschreden.

‘Hoeveel volgers heeft hij dan?’, vroeg Liam.

‘35.’ Liam en Simon schoten in de lach.

‘35!’ gierde Simon.

‘Wacht maar, Jimmieboy’, zei Liam, ‘als het hem al ooit gaat lukken meer volgers te halen, dan steken wij daar een stokje voor. Maak je geen zorgen. Wij blijven de grootste van de school.’ Hij gaf Jim een tikje op zijn hoofd, terwijl hij Conrad aankeek met toegeknepen ogen.

Conrad liet zich niet van zijn stuk brengen. Die 35 volgers zouden er zeker meer worden. Hij had een jaar de tijd en onbeperkt internet.

Eline

*Wanneer de liefde wenkt, volg haar,
al zijn haar wegen zwaar en steil. En
als haar vleugels je omhullen, laat
je gaan, al zou het zwaard, verborgen
in haar veren, je verwonden.*
- Kahlil Gibran

Diezelfde dag na de school fietste hij naar het huis van Leon. Vroeger kwam Conrad er vaak. Hij vond het daar prettiger dan bij zijn eigen ouders, want alles leek er te mogen, zoals niet alles opeten wat er op je bord ligt, lege glazen hoefden niet meteen naar de keuken gebracht en je mocht er rennen en schreeuwen zoveel als je wilde.

Conrad had een zwak voor Eline, Leons anderhalf jaar jongere zus, maar sinds hij zijn eigen telefoon had, vond hij haar leuker in zijn telefoon, want dan kon hij haar naar believen wegklikken zodra ze te irritant werd. Vooral als ze filmpjes stuurde waarin ze hem vertelde hoe saai haar leven was.

Toen Conrad bij het huis van Leon kwam, zag hij door het raam dat Leon Mijnskat aan het filmen was. Hij belde aan, maar Leon bleef de kat maar filmen en deed alsof hij de bel niet hoorde. De deur ging open. Eline. Conrad merkte dat hij even zijn adem inhield. Ze keek niet op van haar telefoon, draaide zich om en liep de trap op zonder iets te zeggen.

De digitale Eline is aardiger dan de echte, dacht Conrad. De hele tijd stuurt ze me filmpjes waarin ze zanikt over haar saaie leven, alsof ik haar beste vriend ben en niet die van haar broer. Maar als ik er ben, ziet ze mij niet staan...

In de woonkamer zag hij dat Leon druk bezig was om Eline's poes met de rare naam Mijnskat te plagen en dat te filmen. 'Heb je die filmpjes gezien?', vroeg hij. 'Ze gaan viraal, man! Ik krijg steeds meer Ziboo-volgers!' Conrad bekeek de filmpjes die Leon vandaag had gepost. In het eerste filmpje van 18 seconden om 10 over 9 treiterde Leon de kat door een snorhaartje met een pincet vast te pakken. Er klonk een lange miauw. 18 seconden, die de miauw in 362 nieuwe volgers had veranderd. Hij bekeek het tweede filmpje van 21 seconden. De tweede miauw, duidelijk meer geïrriteerd dan de eerste, had 716 nieuwe volgers opgeleverd. Met de derde film van 27 seconden stegen Conrads verbazing en het aantal volgers naar 5380.

Een piepje: een bericht met een filmpje van Eline. Zijn hart sloeg een keer over. Hij deed zijn oortjes in, zodat Leon het niet zou horen.

'Leon zit al de hele dag Mijnskat te plagen en mij ook. Ging ik net naar beneden om de deur open te doen. Terwijl hij een afspraak heeft. Hij hoorde de bel best, maar in plaats van open te doen moest ik naar beneden, zo irritant!'

Waarom stuurt ze dit? dacht Conrad. Had ze niet in de gaten dat ze voor hem de deur had opgedaan?

Hij klikte op de camera om een filmpje terug te sturen, maar die stond niet op selfie-stand en ineens zag hij op het scherm Leon die Mijnskat zat te pesten.

Heartbreaker1

*Geef mij genoeg informatie, zodat
ik op een overtuigende manier kan
liegen.*
- Stephen King

Het was Conrad opgevallen dat de drie jongens graag de aandacht van de meisjes op school wilden, maar dat eigenlijk niet echt kregen en hij wist zeker dat als ze dat wel kregen, ze meer met de meisjes bezig zouden zijn dan met hem. Daarom had hij al die uren gewerkt aan het plan Heartbreaker1.

Hij creëerde twee accounts van twee meisjes, Brenda en Sara. Brenda was bedoeld voor Liam, gebaseerd op het surfgedrag van Liam en zijn likes en reacties, die Conrad grondig had bestudeerd. Brenda was een stoere blonde meid, bruine band karate, bezig met het behalen van zwart. Als ze eenmaal boos was, begon ze te slaan en dan stopte ze niet. Ze kon een meter hoog springen en dan schoppen, en van een ding had ze geen last: angst.

Voor Simon creëerde Conrad een meisje dat Sara heette. Haar karakter leek wel wat op dat van Brenda, maar Sara deed aan kickboksen en omdat Simon iets minder lang was, kon Sara 1.65 meter hoog schoppen.

Met fotoshop sleutelde hij net zo lang aan Brenda en Sara tot ze

echt leken. Hij was tevreden met het resultaat. Voor Jim maakte Conrad geen meisje. Die zou wel eens te slim kunnen zijn om in zo'n val te trappen.

Met het door hem aangemaakte account van Brenda stuurde hij een berichtje naar Liam: What the fuck! Ik zag net hoe je dat jochie optilde met 1 arm. Jij bent sterk! Iedereen heeft het erover! En hij stuurde namens Sara naar Simon: Ik weet zeker dat Liam jou niet zomaar kan optillen zoals dat ventje net

Daarna hinkte hij met een pijnlijke linkerknie naar de klas. 'Hoe kan iemand die zoveel volgers heeft zo'n slappeling zijn', hoorde hij een jongen in het voorbijgaan zeggen. 'Het is die ezel die al die de volgers binnenharkt, niet hijzelf,' fluisterde een meisje tegen een vriendin.

Wat belangrijk was: Heartbreaker1 werkte volgens plan. Vanuit zijn ooghoeken zag hij dat Liam en Simon druk bezig waren met hun telefoon. Ondanks de pijn aan zijn knie verscheen er een glimlach op zijn lippen.

Simon: Echt niet. Liam krijgt mij nog geen cm van de grond.

Sara: Dacht ik al

Liam: Haha, goed he. En vanmiddag nemen we hem weer te grazen!

Brenda: Goed zo, die sukkel. Wat ga je met hem doen?

Liam: *aan het typen...*

'Simon', riep de docent. 'En jij ook, Liam. Aandacht graag. Doe die telefoons weg.' Niet veel later lagen de telefoons op het bureau van de docent.

Op de klok boven het bord zag Conrad de minuten langzaam verstrijken. Het einde van de laatste lessen kwam steeds dichterbij. Kwart over 4. Iedereen snelde naar buiten.

Liam en Simon stoven naar de docent om hun telefoon terug te krijgen. Conrad wilde ook de klas uit gaan, maar zag Jim bij de deur. Die keek hem rechtstreeks met een intense blik aan. Had hij wat in de gaten? Dat verwarde Conrad. Een seconde lang verloor hij zijn oplettendheid en stuurde een bericht zonder goed te kijken. Meteen daarna keek hij in het scherm van zijn telefoon. 'Shit', siste hij.

Hij had een bericht naar Simon gestuurd: 'Waar ben je?' Maar in plaats van dit te sturen vanaf het account van Sara, had hij het van zijn eigen account gestuurd.

Snel ging hij naar Sara's account en stuurde massa's rode hartjes, zodat zijn bericht bedolven zou worden onder al die romantiek. Hij hoorde Simons telefoon piepen. Elk piepje bracht de aandacht van Simon ver van dat verkeerde bericht. Hij keek naar Simon en zag een glimlach verschijnen, terwijl hij de hartjes aan zag komen.

Ben je al buiten?, stuurde hij van het account van Sara. Simon draaide zich om en ging.

Daarna stuurde hij datzelfde bericht naar Liam vanaf het account van Brenda: Ben je buiten?

Het eerste wat Liam deed toen hij zijn telefoon kreeg, was dat bericht openen.

Vandaag dikke bonje met docent.

Stoer, stuurde Conrad van Brenda. Ben je nu buiten? Ook Liam liep meteen weg. De afleiding van Heartbreaker1 leek te werken! Liam en Simon leken twee gehoorzame Sint Bernards en Sara en Brenda twee hondenriemen.

Conrad hinkte naar zijn fiets. Zijn knie had het flink te verduren, maar het grote gevaar leek geweken. Liam en Simon waren erin getrapt.